

Chương thứ 17

HỒNG ANH LỤC LIỄU

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Ta vốn là một đứa cô nhi, không ngờ bỗng dưng có bao nhiêu đó anh em, quả thật là một chuyện sung sướng đáng mừng.

Gã thiếu niên nói:

- Một người thanh danh rồi, không khỏi sẽ gặp phải nhiều chuyện phiền phức.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Vì vậy người không muốn nổi danh ?

Gã thiếu niên cười lên một tiếng nói:

- Thành danh tuy phiền phức, ít ra cũng tốt hơn là cả đời im lìm không tiếng tăm gì.

Y mỉm cười, lại khom lưng làm lễ lần nữa, rồi quay người lớn bước ra ngoài.

Phong Tứ Nương nhìn theo, thở ra một tiếng nhẹ nói:

- Xem ra tên tiểu tử này tương lai nhất định là một kẻ nổi danh.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang lộ ra một vẻ tịch mịch không sao tả xiết, y hững hờ nói:

- Nhất định là vậy, chỉ cần y còn sống tới đó.

Phong Tứ Nương cười mỉm hỏi:

- Không biết trong giang hồ bây giờ có ai tên là Phong Ngũ Nương không nhỉ ?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười:

- Xem ra nhất định có, dù không có Phong Ngũ Nương, cũng nhất định có Phong Đại Nương, Phong Tam Nương, Phong Lục Nương, Phong Thất Nương.

Phong Tứ Nương cười ngặt nghẽo nói:

- Tôi chỉ hy vọng bao nhiêu người họ Phong (gió) đó sẽ không thôi cho người khác "phong" (điên) lên hết.

Những ngày gần đây, lần đầu tiên nàng cười thật sự, tâm tình nàng cũng có chút thoải mái ra.

Bởi vì, nàng thấy tâm tình của Tiêu Thập Nhất Lang cũng có vẻ khá ra.

Có người càng ở trong tình cảnh nguy ngập khẩn cấp, càng trở nên trấn định tỉnh táo. Tiêu Thập Nhất Lang chính là một trong những người đó.

Có điều, nghĩ đến cái hung hiểm của ngày mai, Phong Tứ Nương bắt giác lo lắng dùm cho y.

Chính ngay lúc đó, Tiểu Bạch lại tiến vào khom lưng nói:

- Bên ngoài có hai người xin cầu kiến.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Gọi họ vào!

Tiểu Bạch ngần ngừ nói:

- Họ không chịu vào.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Bạch nói:

- Bọn họ muốn trang chủ thân tự ra nghinh tiếp.

Hai người này quả thật phách lối. Tiêu Thập Nhất Lang liếc qua Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương nói:

- Xem ra, hai thanh kiếm sau lưng cái gã đưa thư đã tới đây rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không biết đây là hai thanh kiếm hình thù ra sao ?

Y cũng chẳng cần phải hỏi ra câu ấy, bởi vì, chính y đã tìm ra được câu trả lời.

Đương nhiên đây là hai thanh kiếm giết người, nếu không, làm sao lại có sát khí!

Không có kiếm, chỉ có người.

Sát khí bốc ra từ thân hình hai người đó, hai người đó chính là hai thanh kiếm.

... Vũ lâm cao thủ trong người mang tuyệt kỹ, coi mạng người như cỏ cây, bản thân bọn họ vốn đã có một thứ sát khí bức người.

Bọn họ đều rất ốm, rất cao, chiếc trường bào trên người, đều rất hoa lệ mới mẻ.

Màu sắc của trường bào, một đỏ, một xanh, đỏ thì đỏ như đào hoa, xanh thì xanh như ba tiêu.

Thần sắc của bọn họ xem ra rất mệt mỏi, tóc tai đều bạc phơ, nhưng eo lưng vẫn còn thẳng lắm, cặp mắt sáng rực còn bén nhọn bức người hơn hai lưỡi kiếm.

Thấy mặt hai người đó, Phong Tứ Nương lập tức muốn quay người bỏ chạy, nhưng đã không còn kịp nữa.

Nàng nhận ra hai người này, nàng đã từng gạt hai người này đem Thảm Bích Quân vào một căn nhà biệt đi.

Hai người này dĩ nhiên là không quên nàng, nhưng họ chỉ nhìn nàng một cái, rồi đưa mắt qua Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:

- Hai năm không gặp, không ngờ hai vị phong thái vẫn như xưa.

Lão mặc áo đỏ nói:

- - .

Lão mặc áo xanh nói:

- Hừ!

Gương mặt hai người đều không lộ một biểu tình gì, giọng nói cũng lạnh lẽo như băng tuyết.

Thấy mặt hai người đó, Tiêu Thập Nhất Lang bất giác nghĩ tới Ngoạn Ngẫu sơn trang đầy thần bí và đáng sợ.

Những chuyện xảy ra ở nơi đó, chuyện gì cũng thần bí và đáng sợ, y vĩnh viễn không bao giờ quên.

Đương nhiên, y cũng không quên lúc ở toà lương đình, đánh nhau với lão già áo xanh, đánh nhau trong thế bất động.

... Bình rượu, áp lực trên bình, tuy bọn họ không ai động dậy gì, nhưng ai nấy đều đã tiêu hao không biết bao nhiêu tinh lực của mình.

Cho đến bây giờ, Tiêu Thập Nhất Lang cũng còn chưa quên được trận chiến ấy hung hiểm ấy.

Y nhin không nổi hỏi:

- Hai vị gần đây vẫn còn đánh cờ ?

Lão mặc áo đỏ nói:

- Không.

Lão mặc áo xanh lạnh lùng nói:

- Bởi vì hai năm nay, bọn ta mắc đi tìm ngươi.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Tôi biết.

Y biết hai năm nay, Thảm Bích Quân vẫn ở bên cạnh hai người này.

Lão mặc áo đỏ nói:

- Ngươi đã biết, tại sao không đi gặp bọn ta ?

Lão mặc áo xanh cười nhạt nói:

- Có phải ngươi thấy mình đã thành một tay đại nhân vật siêu quần, không thèm nhìn đến bọn ta.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hai vị chắc biết, tôi không hề có ý đó.

Lão mặc áo đỏ lạnh lùng nói:

- Ta chỉ biết, dạo sau này ngươi quả thật là một đại nhân vật siêu quần.

Lão mặc áo xanh nói:

- Nghe nói không những ngươi là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, mà còn giàu có nhất thiên hạ nữa.

Lão mặc áo đỏ nói:

- Nhưng bọn ta còn chưa nghĩ được, ngươi mua luôn cả Vô Cầu sơn trang.

Lão mặc áo xanh nói:

- Cả nhà đó bị hủy về một tay ngươi, ngươi lại đi mua trang viện người ta.

Lão mặc áo đỏ nói:

- Thâm Bích Quân vì người mà chạy quanh khắp nơi, chịu muôn vàn khổ cực, còn người thì đã có bạn mới từ lúc nào.

Lão mặc áo xanh nói:

- Chắc người cũng biết rồi, bọn ta mới gặp nàng.

Lão mặc áo đỏ nói:

- Nàng rất bội phục nhà người, bội phục đến nỗi không còn dám gặp lại mặt người.

Lão mặc áo xanh nói:

- Những hạng nhân vật như nhà người, bọn ta cũng chẳng dám với tới.

Lão mặc áo đỏ nói:

- Hôm nay chúng ta lại đây để nói cho người biết, giữa chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt.

Lão mặc áo xanh nói:

- Từ rày về sau, bọn ta không hề biết người.

Bọn họ càng nói càng tức giận, càng nói càng nhanh, không cho ai xen được vào một câu.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn biết đứng đó nghe. Y không nghĩ đến chuyện giải thích, cũng chẳng có cách nào giải thích cho nổi.

Lão mặc áo đỏ nói:

- Trừ chuyện đó ra, bọn ta còn có một chuyện khác.

Lão mặc áo xanh nói:

- Bọn ta muốn đem một người đi.

Ánh mắt của hai người, đột nhiên hướng về Phong Tứ Nương, nhìn vào mặt nàng lom lom.

Phong Tứ Nương nhin không nổi rùng mình lên một cái, gượng cười hỏi:

- Hai vị muốn đem tôi đi ?

Lão mặc áo đỏ nói:

-- .

Lão mặc áo xanh nói:

- Hừ!

Tiêu Thập Nhất Lang nhin không nổi hỏi:

- Tại sao hai vị muốn đem cô ấy đi ?

Lão mặc áo đỏ nói:

- Bọn ta cả đời chưa bao giờ bị ai gạt.

Lão mặc áo xanh nói:

- Người đàn bà này đã gạt bọn ta.

Lão mặc áo đỏ lạnh lùng nói:

- Chắc ngươi đã nghe nói chuyện này.

Lão mặc áo xanh nói:

- Nhưng có chuyện chưa chắc ngươi đã nghe qua.

Tiêu Thập Nhất Lang lại nhin không nổi hỏi:

- Chuyện gì ?

Lão mặc áo đỏ nói:

- Ngươi biết bọn ta là ai không ?

Lão mặc áo xanh nói:

- Chắc người cũng đã đoán ra, bây giờ bọn ta muốn người nói ra rõ ràng.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Hồng Anh Lục Liễu, Thiên Ngoại sát thủ, song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch.

Lão mặc áo đỏ nói:

- Đúng vậy, ta là Lý Hồng Anh.

Lão mặc áo xanh nói:

- Còn ta là Dương Lục Liễu.

Lão mặc áo đỏ nói:

- Bất kỳ ai, nếu gạt qua Hồng Anh Lục Liễu một lần, nhất định phải chết.

Lão mặc áo xanh nói:

- Chuyện này người cũng phải biết rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không biết.

Lý Hồng Anh nói:

- Bây giờ người đã nghe qua rồi.

Dương Lục Liễu nói:

- Bây giờ người cũng đã biết, người đàn bà này không chết không được.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không biết.

Lý Hồng Anh giận dữ nói:

- Người còn chưa biết sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Xem vẻ mặt của cô ta, gần đây hình như không thể chết được.

Lý Hồng Anh hỏi:

- Người không tin nàng ta sẽ chết ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không tin.

Dương Lục Liễu hỏi:

- Người muốn sao mới tin ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Làm sao tôi cũng nhất định không tin, chỉ cần tôi sống đây, tôi sẽ không tin.

Dương Lục Liễu hỏi:

- Nếu người chết thì sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Nếu tôi chết, chuyện gì tôi cũng tin, có điều gần đây hình như tôi không thể chết.

Gương mặt của Lý Hồng Anh sa sầm xuống, lão nói:

- Tốt lắm, tốt lắm.

Dương Lục Liễu nói:

- Bọn ta tuy lâu ngày chưa giết ai, thủ đoạn giết người hình như còn chưa quên.

Tiêu Thập Nhất Lang thở dài nói:

- Chuyện đó có muốn quên e cũng không dễ dàng lắm.

Lý Hồng Anh nói:

- Lúc này chúng ta đã có nói, giữa chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt.

Dương Lục Liễu nói:

- Cả đời chúng ta, giết người vô số, giết thêm một người cũng chẳng hề gì.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi biết.

Lý Hồng Anh hỏi:

- Người còn biết gì nữa ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thiên ngoại sát thủ, sát nhân như cầu, song kiếm hợp bích, tuyệt vô hoạt khẩu.

Lý Hồng Anh hỏi:

- Người đã biết vậy, tại sao còn chưa đi ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Cả đời tôi, không biết đã bị giết bao nhiêu lần, giết thêm một lần nữa, cũng không hề gì.

Lý Hồng Anh cười nhạt nói:

- Tốt lắm.

Dương Lục Liễu nói:

- Rất tốt.

Một cơn gió thổi qua, sát khí trong không gian bỗng dày đặc lại.

Phong Tứ Nương nãy giờ đang đứng nhìn Tiêu Thập Nhất Lang như si dại, ánh mắt đầy vẻ cảm kích.

Trước giờ, nàng chưa hề nghĩ rằng Tiêu Thập Nhất Lang sẽ vì nàng liều mạng, cũng vì nàng mà chịu chết.

Tiêu Thập Nhất Lang đang hỏi:

- Kiếm của hai vị ở đâu ?

Lý Hồng Anh nói:

- Lục Liễu Hồng Anh, kiếm trung chi tinh.

Dương Lục Liễu nói:

- Kiếm trung chi tinh, kỳ lợi xuyên tâm.

Hai người bỗng nhiên xoay người, trong tay mỗi người đã có một cây kiếm hào quang lóe mắt.

Cây kiếm chỉ có bảy tấc, nhưng kiếm vừa vào tay, sát khí đã bức tới mi mắt.

Hai lưỡi kiếm ấy, quả nhiên là tinh túy của kiếm, tinh túy của kiếm, bén nhọn ở chữ thần.

Hai thanh kiếm ấy đáng sợ không phải ở lưỡi kiếm.

Lưỡi kiếm tuy ngắn, nhưng kiếm khí mãnh liệt, đã bao trùm mọi vật chung quanh đó mười trượng.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng cảm thấy người mình đang bị thứ gì lạnh giá bức lại, cái thứ kiếm khí mãnh liệt ấy, hình như muốn đâm thủng vào ngực y, đâm sâu vào trái tim y.

Lý Hồng Anh lấy hai ngón tay kẹp vào cán kiếm dài hai tấc, lão lạnh lùng nói:

- Lấy đao người ra.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không dùng đao.

Lý Hồng Anh gằn giọng hỏi:

- Tại sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tôi không tính giết người.

Y không tính giết người, y cũng không phải ngốc.

Một tấc dài, một tấc hiểm ... Hai cây kiếm ấy chỉ dài có bảy tấc, coi như đã là cây kiếm ngắn nhất trên thế gian.

Kiếm ngắn nhất, ắt hẳn cũng là hung hiểm nhất. Cây đao của Tiêu Thập Nhất Lang cũng rất ngắn.

Y biết mình không thể lấy ngắn để thắng ngắn, lấy hiểm thắng hiểm, cây đao của y không chắc chế ngự được hai lưỡi kiếm đó.

Hai cây kiếm đó giết người vô số, bản thân của nó, đã đượm đầy hung khí chết chóc.

Huống gì, hai cây kiếm đó lại nằm trong tay của hai người đó.

Lý Hồng Anh nhìn y dăm dăm, lạnh lùng hỏi:

- Người không dùng đao còn dùng gì bây giờ ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng:

- Tùy tiện sử dụng gì cũng được, chắc hai vị cũng không đến nỗi bắt buộc tôi phải dùng đao.

Thân hình của y bỗng nhiên nhấc lên, bay vèo qua, kéo xuống một khúc cây trên mái nhà.

Khúc cây ấy dài một trượng hai thước. Y đã nhắm đúng khúc cây đó ... lấy dài thắng ngắn, lấy mạnh thắng hiểm.

Ánh mắt của Lý Hồng Anh bỗng sáng rực lên, lão ta lạnh lùng nói:

- Bây giờ ta mới biết, tại sao ngươi còn sống được tới bây giờ.

Dương Lục Liễu cười nhạt nói:

- Tên này quả nhiên không ngốc.

Lý Hồng Anh nhìn y đăm đăm, lạnh lùng hỏi:

- Người không ngốc, bọn ta cũng đã giết vô số.

Tiêu Thập Nhất Lang không đợi Dương Lục Liễu mở miệng, đã giành nói:

- Do đó, các ngươi có giết thêm một người nữa, cũng không nhằm nhò gì.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên la lên:

- Nhưng ta nhằm nhò.

Nàng xông thẳng tới, đứng trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang:

- Tôi chỉ cần biết anh đối với tôi cũng có lòng, là đủ lắm rồi, tôi nguyện ý đi theo bọn họ.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chỉ tiếc, tôi không nguyện ý.

Cây côn trên tay y bỗng khều một cái, khều Phong Tứ Nương bay bổng lên.

Phong Tứ Nương cảm thấy người mình tê dại, đột nhiên bay tà tà lên xà nhà ngói yên ổn trên đó, toàn thân nàng không còn nhúc nhích được tý nào.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trên đó mát mẻ, cô ngồi đó một tý cho thoải mái, đợi một lát tôi chết rồi, hắt xuống thu xác tôi.

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, nàng không nói được tiếng nào.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng để ý đến nàng nữa, y xoay người qua Dương Lục Liễu nói:

- Hai anh em Bá Trọng Song Hiệp, thanh danh tuy không cao lắm, thế tộc lại rất hiển hách, chắc hai vị đã từng nghe qua.

Lý Hồng Anh lạnh lùng nói:

- Phải con cháu nhà Âu Dương thế gia ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật đầu nói:

- Bọn họ cũng như hai vị vậy, đánh nhau với người khác, bất kể là nhiều hay ít, đều là hai người sát vai đối địch.

Dương Lục Liễu tức giận nói:

- Không lẽ ngươi đem hai tên con nít ấy ra so sánh với bọn ta ?

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng phủ nhận, y hững hờ nói:

- Tôi đánh nhau với họ, chỉ đánh ba chiêu. Không những vậy còn có nói trước, ba chiêu còn chưa thủ thắng, coi như tôi thua.

Lý Hồng Anh cười nhạt hỏi:

- Ngươi sắp đánh nhau với bọn ta, ngươi tính dùng mấy chiêu ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Ba chiêu!

Ba chiêu!

Hồng Anh Lục Liễu kiếm năm xưa tung hoành thiên hạ, hiệu xưng vô địch, lúc ấy e rằng Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa sinh ra.

Bây giờ, y đánh nhau với hai người này, lại dám chỉ dùng ba chiêu thôi.

Nếu thân hình của Phong Tứ Nương còn động đậy được, nhất định nàng đã nhảy xuống.

Dù cho Tiêu Dao Hạo sống lại, cũng nhất định không thể thắng bọn họ trong vòng ba chiêu.

Ngay cả ba trăm chiêu cũng còn khôn nạn. Không bại cũng không phải là dễ dàng rồi.

Phong Tứ Nương nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, nàng thật muốn xem cái gã này có điên rồi hay không.

Hồng Anh Lục Liễu cũng đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, hai người không những không nổi giận lên, mà ngược lại còn trầm tĩnh hẳn ra.

Lý Hồng Anh lạnh lùng nói:

- Kiếm của bọn ta chỉ dài có bảy tấc, cây côn của ngươi dài đến một trượng hai ba thước.

Dương Lục Liễu nói:

- Ngươi lấy dài thắng ngắn, lấy mạnh thắng hiểm, ngươi tưởng bọn ta rất khó lại gần ngươi ?

Lý Hồng Anh nói:

- Ngươi cho là dù không thắng cũng ở trong thế không thể bị thua ?

Dương Lục Liễu nói:

- Do đó ngươi cố ý nói khích cho chúng ta nổi giận lên ?

Lý Hồng Anh nói:

- Nếu ngươi chỉ dùng ba chiêu, lấy thân phận bọn ta, đương nhiên cũng không thể dùng quá hơn một chiêu.

Dương Lục Liễu nói:

- Ngươi cho rằng chúng ta không thể đánh bại ngươi trong vòng ba chiêu!

Lý Hồng Anh nói:

- Nhưng người đã làm.

Tiêu Thập Nhất Lang đang lặng lẽ lắng nghe, y đợi bọn họ nói tiếp.

Dương Lục Liễu hỏi:

- Người có biết kiếm thuật luyện đến mức đăng phong, sẽ có thể dùng khí để ngự kiếm, lấy đầu địch thủ ngoài trăm bước ?

Dùng khí ngự kiếm!

Nghe đến bốn chữ đó, Tiêu Thập Nhất Lang bất giác biến đổi sắc mặt.

Cái loại kiếm thuật này đã được truyền tụng trên thế gian từ lâu, nhưng bất cứ ai cũng đều cho rằng, đây chỉ là truyền thuyết thể thôi.

Một thứ truyền thuyết thần thoại, bởi vì, từ xưa đến giờ, chưa ai luyện được thứ kiếm thuật đó.

Không lẽ kiếm thuật của Hồng Anh Lục Liễu, quả thật đã đạt đến mức chí cao vô thượng ?

Lý Hồng Anh nói:

- Người trong giang hồ, vốn đều cho là "Dĩ khí ngự kiếm", chẳng qua là truyền thuyết thôi, thật ra cái thứ kiếm thuật đó, không phải là luyện không thành.

Dương Lục Liễu nói:

- Chẳng qua, một người muốn luyện thứ kiếm thuật đó, phải bỏ ra một trăm năm chục năm khổ công.

Lý Hồng Anh nói:

- Bất cứ ai cũng không sống được bao nhiêu đó tuổi.

Dương Lục Liễu nói:

- Bọn ta cũng vậy.

Lý Hồng Anh nói:

- Dù cho có người sống đến một trăm năm chục tuổi, cũng không thể toàn tâm toàn ý luyện kiếm bao nhiêu đó thời gian.

Dương Lục Liễu nói:

- Do đó, bọn ta cũng không thể luyện thành thứ kiếm thuật đó.

Nghे đến câu đó, Tiêu Thập Nhất Lang mới thở phào ra một cái.

Lý Hồng Anh nói:

- Bọn ta học kiếm từ lúc bảy tuổi, học cho tới giờ cũng đã được bảy mươi bốn năm.

Bọn họ đều là những lão già trên tám mươi.

Dương Lục Liễu nói:

- Trong bảy mươi bốn năm ấy, thời gian chân chính luyện kiếm, tôi đa chỉ có hơn hai mươi năm thôi.

Lý Hồng Anh nói:

- Do đó, cho đến bây giờ, bọn ta chỉ có thể luyện tới mức "dĩ khí ngự tuyến, dĩ tuyến ngự kiếm".

Tiêu Thập Nhất Lang thay đổi sắc mặt:

- Dĩ khí ngự tuyến, dĩ tuyến ngự kiếm ?

Dương Lục Liễu nói:

- Ngươi không hiểu ?

Tiêu Thập Nhất Lang quả thật không hiểu.

Lý Hồng Anh nói:

- Được, ta sẽ không nề hà cho ngươi xem thử.

Thanh đoản kiếm trong tay lão bỗng nhiên bay ra, như chớp xẹt, nhưng còn linh hoạt hơn cả chớp nhiều.

Kiểm quang như con rồng bay lượn trên không trung dưới bóng chiều tà, như một kỳ tích vậy.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang thấy ra trong tay lão có sợi dây đen lấp lánh, điều khiển thanh đoản kiếm, tự nhiên theo ý mình.

Kiểm quang lóe qua, bỗng lại bay về tay lão.

Lý Hồng Anh nói:

- Đây là "dĩ khí ngự tuyến, dĩ tuyến ngự kiếm", bây giờ ngươi đã hiểu rõ chưa ?

Tiêu Thập Nhất Lang bắt giác thở ra, loại kiếm pháp như vậy, y chưa từng nghe, mà cũng chưa từng thấy.

Lý Hồng Anh nói:

- Bây giờ, bọn ta chỉ có thể trong vòng một trượng hai thước, điều khiển thanh đoản kiếm dài bảy tấc.

Dương Lục Liễu nói:

- Đợi đến lúc bọn ta có thể điều khiển được trong vòng mười trượng một thanh kiếm dài ba thước, công phu coi như đã tiên qua bước thứ nhất, lúc ấy mới có thể bắt đầu tập dĩ khí ngự kiếm.

Lý Hồng Anh thở dài một tiếng:

- Chẳng qua, đây chỉ là chuyện mười năm trở lên.

Dương Lục Liễu nói:

- Bây giờ, bước thứ nhất phi kiếm thuật, tuy chưa luyện thành, đối phó với người cũng quá dư sức.

Lý Hồng Anh nói:

- Nếu người tính lầy dài đánh ngắn, lầy mạnh đánh yếu, coi như người đã thua.

Dương Lục Liễu nói:

- Bây giờ, kiếm của bọn ta không những dài hơn của người, cũng mạnh hơn nữa, người chắc đã thấy được.

Tiêu Thập Nhất Lang dĩ nhiên thấy được, vì vậy, y không có cách nào phủ nhận, kiếm thuật hai người này đã đến mức quá cao, cao hơn y nghĩ.

Phong Tứ Nương nhìn thấy thanh kiếm bay ra lúc nãy, mồ hôi lạnh thấm ra ướt cả lưng áo.

Nàng không thể nào ngồi yên đó, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang vì nàng mà chết dưới lưỡi phi kiếm.

Khổ nỗi nàng chỉ còn nước ngồi đó nhìn, không những nàng ra mồ hôi, nàng còn rơi nước mắt.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như cũng đang thở dài, nhưng y bỗng nhiên hỏi:

- Bây giờ các vị chuẩn bị dùng mấy chiêu thắng tôi ?

Lý Hồng Anh nói:

- Ba chiêu!

Hết chương 17